

pCt. af Aktiernes virkelige Værdi, og hvis de 50,000 Kr. skulle betales, synker Udbyttet ned til $4\frac{1}{2}$ pCt. Nu ere disse Aktier ikke som Statsobligationer grundmurede Papirer. Tivoli er Københavns Kommunes Herredømme undergivet, det ved ikke, naar det bliver beklippet og muligt standset. Det er Vejrliget og uheldige Somre undergivet, og ogsaa sørgelige Begivenheder af en eller anden Art i Nationen have væsentlig Indflydelse paa Udbyttet, saa det vil sikkert blive et haardt Slag, hvormed saadanne Aktionærer blive ramte, hvis man indfører en Beskatning. Saa siger imidlertid en Del Folk — det er en Ytring, der ogsaa er falden her inde —: Her maa der være en Skatteevne, Tivolis Aktionærer ere rige Folk. Det kan være et ganske falsk Ræsonnement, thi det, at man ejer en Tivoliaktie, gør ikke een rig. Hvis man er rig i Forvejen, og en Del af ens Formue staar i Tivoliaktier, og man har 100,000 Kr. i Indtægt, er der Skatteevne, men der er ikke det mindste i Vejen for, at der kan sidde en Enke med 5—6 Børn med en beskedent Formue, hvoraf noget er anbragt i Tivoliaktier, og saa vil det være alt andet end Skatteevne, man rammer ved at nedsætte dette Udbytte, saa vil det være, som det ærede Medlem fra Vraa (Grønborg) sagde forleden Dag, og jeg synes med nogen Ret, at det med Skatteevnen er Røvmoral. Man tager, hvor man tror, der er noget, uden at undersøge, om der virkelig er Skatteevne til Stede.

Disse Betragtninger, jeg her har anstillet angaaende Aktionærene, ere dog i Virkeligheden ganske overflødige efter den ærede Ordførers Stilling til og Fortolkning af dette Lovforslag. Den ærede Ordfører har nemlig søgt med en i øvrigt efter min Mening i højeste Grad haartrukken Logik at gøre gældende, at der her ikke er Tale om en Næringsskat, men om en Forbrugsskat, og at det ikke var Meningen at ramme dem, som han kaldte Entreprenører, dem, som ejede og drev Forlystelsesanstalterne, men Meningen var at ramme Forbrugerne. Jeg skal fremføre nogle Udtalelser af den ærede Ordfører, de staa Sp. 4130 i Fortrykket. Den ærede Ordfører har endog kaldt det en Uretfærdighed at beskatte disse Entreprenører, i dette Tilfælde disse Aktionærer; efter Ordførerens Mening skulle og maa de ikke beskattes. Nej, Forudsætningen er den, at de skulle vælte Skatten over paa Forbrugerne, ligesom Ejerne af Sukkerfabrikker og Spritfabrikker og Importører af fremmede Varer

vælte Tolden over paa Forbrugerne, thi det er Forbruget, man vil ramme. Det har den ærede Ordfører gjort stærkt gældende, og det maa vel ogsaa gælde denne Anstalt, at det er Forbrugerne, Publikum, man vil ramme. Det er Billetpriiserne, man vil forhøje. Vi have hørt, at den ærede Ordfører med stor Styrke har sagt om Teatrene, at det har ikke noget at sige, om man forhøjer Priiserne med 15 pCt. eller ej. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt det har noget at sige, men jeg har her et Argument med Hensyn til Tivoli, som jeg i høj Grad vil lægge det kommende Udvalg paa Hjerte, det er nemlig, at den Vej, den ærede Ordfører aabner, og som han siger, det er Lovens Hensigt at benytte som eneste Vej, er lukket for Tivoli, thi det maa ikke forhøje sine Priser, det har en Kontrakt med Københavns Kommune, der forbyder det at tage mere end 50 Øre i Entré, og denne Kontrakt gælder i alt Fald til 1925, altsaa ogsaa der har denne Anstalt en Særstilling, idet den ikke maa gøre det, som er Hensigten med hele dette Lovforslag.

Hvis det er den højtærede Finansministers Mening, at det er Aktionærene, der skulle plukkes, og naar Kontrakten forbyder Tivoli at plukke sine Gæster, sine besøgende, er der kun en eneste Ting at gøre for Tivoli, og det er at indskrænke Udgifterne, det vil sige formindske de Præstationer, det byder det Publikum, der søger det. Det, Publikum hovedsagelig besøger, er Koncerterne, det er Musikken, Publikum søger, og denne Musik udføres af de bedste Kræfter, som findes, nemlig det kongelige Teaters Musikere, Solister, indenlandske og fremmede, og dertil anvendes tæt op imod 200,000 Kr. om Aaret. Naar man ser paa denne Institutions Budget, er det soleklart, at dette er det eneste Sted, hvor der kan spares, saa der maa man knibe. Saa komme vi igen til det forslidte Ord, som er brugt saa mange Gange og med nogen Ret, at der er ikke andet at gøre end at formindske Kulturværdien af det, der præsteres derinde — jeg vil her ikke tale om de 3,000 Mennesker, der beskæftiges paa Tivoli og alt sligt. Det eneste, der kan blive Tale om, er at formindske Præstationerne af virkelig Kunst og god Musik. Nu kan man diskutere, hvorvidt dette er nødvendigt eller ej, det skal jeg ikke blande mig i. Jeg kan godt bekende, at jeg hører til dem, der fuldt ud erkende, at naar vi skulle have Penge, skulle vi have Penge, selv om man maaske ogsaa skal tage dem